

[Poul Møller.]

bruget mindskes. Når netop dette bidrag vil mindske opsparingen, skyldes det ikke blot, at folk sædvanligvis, hvad vi vel alle er tilbøjelige til, overfor nye byrder reagerer med at tage af beløb, man ellers ville have lagt til side, men det skyldes tillige, at en opsparingsformindskelse i dette tilfælde vil være en særdeles forståelig måde at klare bidragsbetalingen på, fordi bidraget må opfattes som et bidrag til egen alderdomsforsørgelse. Når man nu sikres et vist beløb, i hvert fald 1 500 kr. årlig, i sin alderdom, og formentlig mere, hvorfor så ikke mindske sin egen alderdomsopsparring, forringe sine forsikringer eller sætte færre penge i sparekassen for derigennem at skaffe sig dækning for bidraget?

Det er forslaget's iøjnefaldende svaghed, at det både betyder mindre at spare af og mindre at spare til. At regeringen også har været klar over dette forhold, fremgår deraf, at den foreslår, at staten til gengæld skal overtage en noget større del af opsparingen i samfundet. Dette fremgår bl. a. af den kendsgerning, at man efter forslaget allerede i de to første år vil opkræve 35—40 mill. kr. mere i bidrag, end der skal bruges til udbetaling af folkepensionen. Dette er ganske illustrerende og fortæller os et og andet om, at det ikke just er gaver, der her ydes af staten.

For os er det ingenlunde ligegyldigt, om opsparingen foregår privat, eller om staten skal foretage den for os. Dels er vi slet ikke overbevist om, at der foreligger en reel opsparring, når staten foretager den — pengene sidder jo løse, og vi har erfaring for, at når den værste valutakrise først er ovre, så vil de sidde endnu løsere. Dels, og det er det afgørende for os, vil det private erhvervsliv kun have meget lille glæde af statens opsparring. Det vil kun blive nogle få privilegerede erhvervsforetagender, der kan få lån af statsmyndighederne. Den foreslåede statsopsparring i forbindelse med en folkepensionsordning, altså forslaget om at opkræve betydeligt mere, end man skal bruge, gør den foreslåede ordning betænkelig, thi det viser sig jo desværre, at bidragspligten kan anvendes som en udvidelse af skattepligten, og bidragenes størrelse vil i fremtiden kunne fastsættes således, at der

deri indgår en skjult skat til dækning af statens almindelige udgifter.

Dette forhold har tillige medført, at den foreslåede ordning er blevet så forbistret dyr, dyr for dem, der skal betale til den; især for de yngre slægtled vil byrden blive meget tyngende. Nu er beregningerne i forslaget's bemærkninger kun sparsomme, men af disse fremgår, at af en skattepligtig indkomst på 10 000 kr. skal der betales 132 kr. årligt, i det første år i hvert fald, for at den pågældende til sin tid kan få en pension på 408 kr. fra det 67. år. Det vil sige, at langt de fleste borgere kommer til at betale deres egen pension mange gange. Når ordningen er ført op til en pension på 1 500 kr., skal den pågældende formentlig, alt inklusive, betale 400—500 kr. om året i bidrag for at få 1 500 kr.

Det er derfor ikke mærkeligt, at direktør Børge Sørensen fra Pensionsforsikringsanstalten har kunnet påvise, at langt den største del af befolkningen vil kunne tegne en forsikring med den samme pension til den halve pris, hvorved man også bliver fritaget for at betale præmie, efter at man er blevet pensionsberettiget, medens man her skal betale, også efter at man er blevet folkepensionist. Denne oplysning må unægtelig få os til at overveje stillingen, og folketinget kan ikke lade hånt om dette forhold. Jeg ønsker derfor direktør Børge Sørensens oplysninger afkontrolleret i det udvalg, der skal nedsættes om denne sag. Såfremt man havde kunnet sige til direktør Børge Sørensen, at den foreslåede folkepension i modsætning til hans forsikring var konjunkturfast, sikret mod inflationsrisikoen, var dette dog et modargument, men det er vi jo desværre ikke i stand til, således som forslaget foreligger her. Regeringsforslaget gør netop ikke pensionen konjunkturfast. Skønt det var det afgørende argument i kommissionen imod den egentlige folkeforsikring, at den ikke var konjunkturfast, har regeringen nu selv foreslået en ordning, som heller ikke er konjunkturreguleret, hvilket yderligere svækker forslaget's praktiske værdi.

Det er en ganske overordentlig dyr pensionsordning, regeringen her tilbyder befolkningen, for jævne indtægter dobbelt så dyr som den, den private og så forkætrede